

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 545/2015-40

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. októbra 2015 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Ringier Axel Springer Slovakia, a. s., Prievozská 1318/14, Bratislava, zastúpenej spoločnosťou Advokátska kancelária BÁNOS s. r. o., Mierové námestie 2, Galanta, v mene ktorej koná advokát a konateľ Mgr. Róbert Bános, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na slobodu prejavu zaručeného čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na slobodu prejavu zaručeného čl. 10 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 4 Co 567/2014 z 8. apríla 2015 a takto

rozhodol:

Sťažnosť spoločnosti Ringier Axel Springer Slovakia, a. s., odmieta pre neprípustnosť.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. augusta 2015 doručená sťažnosť spoločnosti Ringier Axel Springer Slovakia, a. s., Prievozská 1318/14, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na slobodu prejavu zaručeného čl. 26 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na slobodu prejavu zaručeného čl. 10 ods. 1 dohovoru rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn 4 Co 567/2014 z 8. apríla 2015.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že na základe podanej žaloby o ochranu osobnosti bola sťažovateľka čiastočným rozsudkom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) sp. zn 7 C 242/2012 zo 16. júna 2014 zaviazaná ospravedlniť sa žalobcovi formou uverejnenia ospravedlnenia v špecifikovanom denníku a súčasne zaslať žalobcovi písomné ospravedlnenie ako doporučenú zásielku. Okresný súd ďalej určil, že o uplatnenom nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a o trovách konania rozhodne v konečnom rozsudku, a vo zvyšnej časti uplatneného nároku žalobu zamietol. Podanému odvolaniu sťažovateľky krajský súd nevyhovел a rozsudok v napadnutej vyhovujúcej časti ako vecne správny svojím rozsudkom sp. zn. 4 Co 567/2014 z 8. apríla 2015 potvrdil.

Rozsudok krajského súdu napadla sťažovateľka 23. júla 2015 dovolaním.

Sťažovateľka argumentuje, že postupom a namietaným rozsudkom krajského súdu bolo porušené jej základné právo na slobodu prejavu zaručené čl. 26 ods. 1 a 2 ústavy a právo na slobodu prejavu zaručené čl. 10 ods. 1 dohovoru.

Podľa názoru sťažovateľky sa krajský súd v namietanom rozsudku vysporiadal s konfliktom medzi slobodou prejavu a právom na ochranu osobnosti ústavne neakceptovateľným spôsobom, keď neodôvodnene uprednostnil právo na ochranu osobnosti. Na tomto mieste sťažovateľka argumentuje, že krajský súd rozhodol v neprospech sťažovateľky napriek tomu, že požívala v zmysle stabilizovanej judikatúry Európskeho

súdu pre ľudské práva privilegované postavenie; žalobca bol a je verejným činiteľom zaťaženým bremenom povinnosti zniesť vyššiu mieru kritiky v porovnaní s ostatnými fyzickými osobami; skutkový základ, z ktorého vychádzali hodnotiace úsudky sťažovateľky, bol pravdivý a autentický, zachytený na fotografiách a videozáznamoch; sťažovateľka postupovala v dobrej viere a žalobcu, ako aj ďalších zúčastnených požiadala o vyjadrenie k predmetu dotknutých článkov a označené články, ktorých porušenie namieta, sa dotýkali vecí verejného záujmu, o ktorých sú novinári nielen oprávnení, ale aj povinní informovať, pričom boli formulované prevažne formou hodnotiacich úsudkov.

Sťažovateľka vidí v namietanom postupe a rozsudku krajského súdu aj porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to podľa nej nevykonaním navrhnutých dôkazov zo strany krajského súdu, porušením špecifikovaných ustanovení zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, arbitrárnosťou a svojvôľou krajského súdu, ako aj nesprávnym právnym posúdením veci.

Označené argumenty o porušení základných práv sťažovateľky garantovaných ústavou a jej práv garantovaných dohovorom opiera sťažovateľka o nadväzujúce podrobné odôvodnenie obsiahnuté v sťažnosti.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti v závere sťažnosti sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd rozhodol o jej sťažnosti nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jej základných práv podľa čl. 26 ods. 1 a 2 a podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 10 ods. 1 dohovoru, namietaný rozsudok krajského súdu zrušil, vrátil mu vec na ďalšie konanie a priznal sťažovateľke náhradu trov právneho zastúpenia.

Sťažovateľka zároveň navrhuje odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu.

Na základe súčinnosti poskytnutej Najvyšším súdom Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ústavný súd zistil, že dovolanie sťažovateľky proti napadnutému rozsudku

krajského súdu bolo spolu so spisovým materiálom predložené pre účely rozhodnutia najvyššiemu súdu 25. augusta 2015 a vec bola na najvyššom súde vedená pod sp. zn. 3 Cdo 599/2015. Spisový materiál bol 25. septembra 2015 vrátený pre účely odstránenia nedostatkov dovolania okresnému súdu. O dovolaní teda dosiaľ nebolo rozhodnuté.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľka podala proti namietanému rozsudku krajského súdu 23. júla 2015 dovolanie, pričom ku dňu rozhodovania o sťažnosti nebolo o podanom dovolaní rozhodnuté.

Z princípu subsidiarity ako jedného zo základných pojmových znakov právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že ochranu pred ústavným súdom nemožno využiť súčasne alebo pred inými prostriedkami nápravy, ktoré má sťažovateľ k dispozícii, ale že sťažnosť je prípustná iba vtedy, ak napriek vyčerpaniu všetkých prípustných právnych možností nápravy naďalej dochádza k porušovaniu základných práv alebo slobôd sťažovateľa (m. m. IV. ÚS 21/02).

Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov alebo iných právnych prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na použitie ktorých je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných právnych predpisov, neznamená samotné podanie oprávnenou osobou, ale až rozhodnutie o ňom príslušným orgánom (IV. ÚS 177/05).

Zistená skutočnosť podania dovolania proti napadnutému rozsudku krajského súdu sťažovateľkou vzhľadom na princíp subsidiarity vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy vylučuje právomoc ústavného súdu meritórne konať a rozhodovať o uplatnených námietkach porušenia označených základných práv, ak je zřejmé, že sťažovateľka podala dovolanie, pričom v čase rozhodovania ústavného súdu nie je dovolacie konanie skončené. Sťažnosť musela byť preto odmietnutá pre jej predčasnosť, pretože o ochrane označených práv, ktorých porušenie sa namieta, bude vo vzťahu ku krajskému súdu rozhodovať najvyšší súd ako súd dovolací.

Súbežné podanie dovolania a sťažnosti na ústavnom súde navodzuje situáciu, keď uvedený princíp subsidiarity síce vylučuje právomoc ústavného súdu, ale iba v čase do rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní. Tejto situácii zodpovedá aplikácia § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde, podľa ktorého je sťažnosť neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje.

Ústavný súd preto zaujal názor (podobne napr. I. ÚS 169/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 358/09), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti na ústavnom súde je sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní.

Ústavný súd sa však v daných okolnostiach musel zaoberať aj úvahou, aké dôsledky bude mať pre sťažovateľku prípadné posúdenie dovolania najvyšším súdom ako dovolania neprípustného. Pre tento prípad ústavný súd majú na zreteli účel základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy konštatuje, že v prípade procesného rozhodnutia najvyššieho súdu o dovolaní bude sťažovateľke lehota na podanie sťažnosti ústavnému súdu považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu krajského súdu (porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, body 51, 53 a 54).

A contrario potom platí, že v prípade vecného posúdenia a rozhodnutia najvyšším súdom o dovolaní bude mať sťažovateľka k dispozícii už iba podanie sťažnosti ústavnému súdu týkajúcej sa tohto rozhodnutia za obvyklých podmienok.

Vzhľadom na tieto skutočnosti sa ústavný súd podanou sťažnosťou meritórne nezaoberal, ale podľa zásady ratio temporis ju odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

O ďalších návrhoch sťažovateľky formulovaných v sťažnostnom petite (zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu, náhrada trov konania) a o navrhnutom odklade vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu z dôvodu odmietnutia sťažnosti nebolo potrebné rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. októbra 2015